

LATİFE TEKİN • Ormanda Ölüm Yokmuş

LATİFE TEKİN 1957 yılında Kayseri'nin Bünyan kazasına bağlı Karacafenk köyünde doğdu. Dokuz yaşında ailesiyle İstanbul'a geldi. İlk kitabı *Sevgili Arsız Ölüm* 1983 yılında çıktı. Ardından *Berci Kristin Çöp Masalları* (1984), *Gece Dersleri* (1986), *Buzdan Kılıçlar* (1989), *Aşk İşaretleri* (1995), *Ormanda Ölüm Yokmuş* (2001), *Unutma Bahçesi* (2005) (Türkiye Gazeteciler Cemiyeti 2006 Sedat Simavi Edebiyat Ödülü) ve *Muinar* (2006) adlı romanları yayımlandı. Değişik üslubu ve yaklaşımıyla 1980 sonrası edebiyatın önde gelen isimlerinden biri olan Latife Tekin'in romanları İngilizceden Farsçaya pek çok dile çevrildi.

Metis Yayınları, 2001 (1 baskı)

Everest Yayınları, 2002-2008 (3 baskı)

İletişim Yayınları 1915 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 279

ISBN-13: 978-975-05-1270-4

© 2013 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2013, İstanbul

EDITÖR Bahar Siber

KAPAK TASARIMI Gürel Yontan

KAPAK UYGULAMA Suat Aysu

KAPAK RESMİ Gürel Yontan

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Arzu Nilay Kocasu

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Çağaloglu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

LATİFE TEKİN

Ormanda Ölüm Yokmuş

Gürel Yontan'a

Rüyalarda Kimse Kimseyi Dinlemez

LALE AĞACI

O sabah, hayat hakkında bildiği her şeyi uykusunda öğrendiğine bir kez daha inandı Emin.

Herhalde rüzgârda yırtılmasınlar diye yaprakların sapı var...

Gece boyunca arkadaşı Yasemin'den kaçıp kurtulmaya çalıştığı bir rüyanın içinde sürüklenmişti. Sayıklayarak gözlerini açtığı anda yorgunluktan hiçbir şey düşünemez durumdaydı ama yine de ağzından dökülüveren mırıltının anlamını açık seçik kavramıştı.

Yapraklarla bulutlar arasında bir bağlantı kurmuştu hemen ve Yasemin'le ormanda dolaştıklarını, gölün kıyısında ona rüyasını anlattığını düşlemişti.

Üzüntüyle birbirlerine bakıp bulutları seyre dalıyorlardı. Hafif, kuşkulu bir sesle, "Yasemin, kendimize ihanet etmeden bu acıdan kurtulmamız zor," diye fısıldıyordu.

Sonuna dek masum kalacakları umuduyla kalkıp gökyü-

züne bakmak için pencereye gitmiş, alnını cama yaslayıp yalnızca gözleriyle kalıvermişti.

Uyurken düşünceleri, uyandıktan sonra bakışları derinleşiyordu. Yoksa niye o kadar dalgın olacaktı ki?

Sokağın boşluğundan savrulan sis, sis olmaktan çıkıp otoparkçının boya tenekesinde tutuşturduğu kâğıtların dumanına; çizgiler, benekler halinde ışıyıp donuklaşan renkler, renk olmaktan çıkıp demir korkuluklara, reklam panolarına, yangın merdivenlerine dönüşmüştü.

Alnını cama yasladığında –uyanınca gökyüzüne bakmak onda çocukluktan kalma bir alışkanlıktı– gözleriyle akli ve kalbi arasına ışıktan bir perde çekilir, gördükleri karşısında yalnızca düşünceleri değil duyguları da sönükleşirdi. Gün boyu sürer giderdi bu kopukluk...

Farkına varmaksızın göğe yükselen yapıların üstünde hızlıca göz gezdirip yine en uç noktayı belirlemişti; bakışıyla, orda burda seçilen paslı bacaların birbirlerine olan uzaklığını ölçüyor, ziftli duvarların kapladığı alanı boşluklarla karşılaştırıyor, çanak antenleri su depolarına, tepeleri ışılan ağaçları bulutlara oranlıyordu.

Bakıp gördüğü, dokunduğu şeyler, gözleri dayanılmaz bir yorgunlukla kapandıktan sonra, boyut yitirmiş ve soluklaşmış olarak gecenin karanlığında aydınlanıverirdi. O zaman neye nasıl, niçin bakmış ya da dokunmuş olduğunu anlar, uyurken duygulanırdı ancak; düşünceleri gibi duyguları da geceden kalmaydı.

Yataktan zihin ve yürek yorgunluğuyla kalkmak yaşama katılma isteğini köreltiyordu. Kaçınılmaz bir biçimde yalnızlaşmıştı, ama buna karşılık, gündelik karmaşanın uğul-

tusundan sıyrılıp öyle bir dinginliğe kavuşmuştu ki sonunda içine yeniden, sessiz dünyanın bir parçası olduğu eski zamanların ruhu dolmuştu. Tümöyle ümidini yitirerek her şeyin, herkesin uzağına çekildiğinde taze bir hava sarıp sarmalamıştı onu. Artık uykularında, gündüzden yansıyan görüntülere çocuk aklıyla bakıp *bütün bunları gözlerim kapalıyken görebildiğime göre, kafamın içinde ışık olmalı, güneş ışığı insanın beynine işliyor demek ki*, diye düşünüyordu.

Rüyasında Yasemin, neşe içinde kapısına dayanmıştı; “Aç sahtekâr!” diyordu işte, “ormandan geliyorum, sana yaprak getirdim.”

Aklından geçen ilk şey, Yasemin’in zamanı şaşırdığı olmuştu; bu sözlerin yıllar önce söylendiğini düşünüp rahatlıyor, sonra birden, olanlardan onu haberdar etmediğini anımsıyor, boğazı düğümlenerek, “Yaprakları kaldırdım,” diye mırıldanıyordu, “değiştim ben, bütün acılarımdan kurtuldum, hem de hiç günaha girmeden...”

Yasemin, “Nasıl yaparsın bunu?” diye inliyor, ardından öyle bir çılgılla öfkesini dışa vuruyordu ki, onun ta başından beri her şeyi bildiğini fark edip paniğe kapılıyordu; suçlu suçlu yutkunarak kaçmış, kendini aydınlık bir ormanda soluklanırken bulmuştu.

Yamaçlarda yüksek ağaçlar ağır ağır sallanıyordu...

Yanlışlıkla geçmişe daldığını sanarak ürperiyor, bunun bir rüya olduğunu anlayınca ferahlıyor, korkusu sevince dönüyordu. Ayılacağını, kurtulacağını düşünürken havaya Yasemin’in sesinin yankısı dağılıyordu:

Böyle bir şey olduğunda yaprakları bana verecektin!

“Yaktım hepsini,” diye kızgınlıkla iç geçirip doğrulduğunda Emin’in soluğu kesilmişti. Kendini savunmaya kalkışınca tutamadığı sözlerin sıkıntısı göğsüne çökmüş, ormandan çıkamayacağı duygusuna kapılarak saklana saklana çalılardan arasına girmiş, “Üç yıl bekledim ama,” diye mırıldandıktan sonra bir kuş çığlığının ardından göğün beyazlığına dalıp gitmişti.

Yasemin’in sesi kulağında boş boş yankılanırken *Yalancı! Topladığın taşlara ne oldu?* çalılardan arasında mahzunlaşıp dünyadan gözleriyle geçen bir canlı, çaresiz bir seyirci olduğu düşüncesiyle sarsılmış, içe dönen bakışlarını, “Ben neyim ki!..” diyerek uzaklara çevirmişti.

Ağaçlar bulutlara değerek biçimleniyor, hafifleyip siliniyordu... Emin, “Sonbahar!” diye soluklanıp şaşkın şaşkın yutkunmuş ve Yasemin’in çalıları yoklayarak kendisine yaklaştığını görüp çakısına davranmıştı.

Yasemin yanından sessizce geçip gitmişti.